

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **M. Z.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina, naposledy hlášen na adrese P.,
zastoupeného: Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha
6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v
řízení o žalobě ze dne 23.5.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2017 č.j. OAM-
68/LE-LE05-P18-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se p ř i z n á v á
odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu
v Plzni ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet
č. 9504399001/5500, VS: 13317, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 23.5.2017 doplněnou dne 14.8.2017 k výzvě soudu se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2017 č.j. OAM-68/LE-LE05-P18-2017, jímž byla označena za nepřipustnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále bylo řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Polská republika (dále jen **Polsko**) bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané*

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen ***Nářízení či Dublinské nařízení a Dublin III***).

V žalobě zejména žalobce namítal, že v Polsku jsou ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu dány systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Dále dle žalobce se žalovaný nezabýval specifickou situací žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny, jímž je i on. Od vypuknutí válečného stavu na Ukrajině se Polsko stává nezanedbatelným cílem žadatelů o mezinárodní ochranu. Míra úspěšnosti podaných žádostí je ovšem velmi nápadně nízká. Důvodem velmi restriktivního přístupu Polska k udělování mezinárodní či doplňkové ochrany je velmi rigidní aplikace konceptu možnosti vnitřního přesídlení žadatelů o mezinárodní ochranu. Polské pojetí tohoto konceptu je zachyceno v článku 18.1 zákona o udělení mezinárodních ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13.6.2013, podle nějž žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat nemožnost bezpečného přesídlení do jiné země původu. Toto pojetí zcela znemožňuje udělení mezinárodní či doplňkové ochrany osobám prchajícím z východních částí Ukrajiny, rozvrácených válečnými událostmi, a to pouhým odkazem na možnost jejich přesídlení na západ Ukrajiny. Žalobce dále uvedl, že podle směrnic UNHCR k udělování mezinárodní ochrany možnost vnitřního přesídlení nemá osamocený princip udělení mezinárodní ochrany ani jakýkoliv nezávislý test k určení stavu uprchlíka. Rovněž podle Evropského soudu pro lidská práva musí být při přesídlení dodrženy některé zásadní garance, musí být posouzena možnost dotčené osoby odcestovat do bezpečné části země původu, být tam přijata a usadit se tam. Vnitřní přesídlení tak nemůže vést k způsobení vážné újmy přesídlové osobě. Závěrem žalobce namítal, že v polském azylovém systému je dán dílčí systematický nedostatek, který musí vést k aplikaci ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a v případě žadatele o mezinárodní ochranu tak bylo povinností žalovaného neaplikovat čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení a azylové řízení provést v České republice (dále jen ***ČR***). Součástí žaloby byl i *návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě*, o němž bylo rozhodnuto pravomocným *usnesením zdejšího soudu ze dne 1.9.2017, č.j. 60Az 28/2017-76*, jímž byl tento *návrh zamítnut*.

O návrhu žalobce na ustanovení zástupce bylo nejprve rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 31.5.2017 č.j. 60Az 28/2017-16, kdy byla zástupcem ustanovena Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9. O podaných kasačních stížnostech žalobce i ustanoveného zástupce rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen ***NSS***) dne 29.6.2017 rozsudkem č.j. 2 As 220/2017-23 tak, že usnesení zdejšího soudu ze dne 31.5.2017 č.j. 60Az 28/2017-16 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně byl usnesením zdejšího soudu ze dne 24.7.2017 č.j. 60Az 28/2017-50 ustanoven žalobci zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský.

Napadeným rozhodnutím ze dne 17.5.2017 č.j. OAM-68/LE-LE05-P18-2017 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřijatelnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, když stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Polsko.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 8.4.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR č.j. KRPA-129949-18/ČJ-

2017-000022, ze dne 9.4.2017 byl zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o *pobytu cizinců na území ČR* (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Dne 13.4.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, ve které sdělil, že žádá o azyl, protože má na Ukrajině strach, že je považován za separatistu, neboť navštívil bratra žijícího v Luhansku.

Dne 24.4.2017 byl s žalobce proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy uvedl, že Ukrajinu opustil koncem léta 2016 a již se tam nevrátil. Vloni si ve Lvově vyřídil pracovní vízum, poté v Polsku pracoval na stavbách a pobýval tam od konce léta 2016 do března 2017. V Polsku o mezinárodní ochranu nežádal, neboť měl vízum a azyl nepotřeboval. V březnu 2017 jel do ČR za manželkou, která bydlí v Praze a má české vízum, o azyl nikdy nežádala. S manželkou žijí odděleně, protože ona chtěla být v ČR a on zase v Polsku, jeho dospělé děti žijí na Ukrajině. Dále uvedl, že v návratu do Polska mu nic nebrání, ale chce zůstat tady kvůli své manželce.

Správní orgán prověřil, že manželka žalobce L. Z., nar. X, st. přísl. Ukrajina, je držitelkou oprávnění k dlouhodobému pobytu platného do 18.4.2018 a dále zjistil, že žalobce při pobytové kontrole předložil padělaný rumunský doklad totožnosti.

Dále bylo konstatováno, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, byl dne 13.4.2017, kdy učinil žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem víza č. 008468934, vydaného Polskem dne 8.7.2016 ve Lvově s platností od 13.7.2016 do 22.6.2017, počtem 340 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. Proto dle žalovaného je v případě žalobce nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 2 Nařízení.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20.9.2016, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Polska za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejm. čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to zejména z toho důvodu, že žalobce může svůj rodinný život realizovat v Polsku. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu citovaných čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci. Navíc žalobce svou situaci mohl řešit legalizováním svého pobytu na území ČR žádostí o vydání víz nad 90 dnů na příslušném velvyslanectví ČR a následně podáním žádosti o povolení k pobytu na území ČR, což však nevyužil a naopak se pokusil obejít právní předpisy ČR zaopatřením si falšovaného rumunského dokladu.

Závěrem bylo uvedeno, že žalovaný dne 21.4.2017 požádal Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR, a dne 8.5.2017 obdržel informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle čl. 12 odst. 2 Nařízení.

*Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.8.2017 uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo mezinárodní závazky ČR. Dále sdělil, že Polsko je členem Evropské unie (dále jen **EU**), bezpečnou zemí původu, právním státem, který ratifikoval řadu mezinárodních úmluv v oblasti uprchlictví, migrace, azylové procedury, proto lze předpokládat, že zde žalobce v případě návratu nebude žádným způsobem zkrácen na svých právech či nějakým způsobem diskriminován. V souladu s Nařízením a se základními zárukami a zásadami azylového práva je Polsko povinno objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinil akceptaci přemístění výše uvedeného na své území. Na úrovni EU nebylo v současné době vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. K institutu vnitřního přesídlení žalovaný uvedl, že v současné době ČR rovněž tento institut v případě některých žadatelů o udělení mezinárodní ochrany pocházející z Ukrajiny využívá. Žalobce před vycestováním ze země původu žil ve Lvovské oblasti, kde však ani v měsíci srpnu 2017 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, tedy jedná se o bezpečnou část země. V žalobě je rovněž poukazováno na úspěšnost žadatelů o udělení mezinárodní ochrany původem z Ukrajiny ve věci udělení mezinárodní ochrany v ČR, avšak jedná se již o rok 2014, kdy ve východní části Ukrajiny započal ozbrojený konflikt. Dle přesvědčení žalovaného žalobci v Polsku žádné nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Polsko dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. V Polsku ročně požádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce cizinců z různých zemí světa, včetně Ukrajiny, což také nesvědčí o nějakých obavách cizinců z tamního azylového systému. Závěrem žalovaný konstatoval, že tzv. Dublinské řízení je v podstatě řízení řešící pouze příslušnost konkrétního státu, který bude provádět v jednotlivé věci azylovou proceduru a takto by k tomuto mělo být přistupováno, přičemž Polsko svou příslušnost k dalšímu řízení uznalo. Polsko také nebylo zasaženo tzv. migrační krizí jako některé balkánské a středoevropské státy. Do Polska k dalšímu řízení jsou navraceni i žadatelé o udělení mezinárodní ochrany z jiných zemí EU, nikoli pouze z ČR. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl a návrhu na přiznání odkladnému účinku nevyhověl.*

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.5.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.8.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.5.2017 žalobci doručeno dne 19.5.2017.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 12.9.2017, v níž zdůraznil, že žalovaný jistě institut vnitřního přesídlení aplikuje, ale činí to v zásadě přezkoumatelným způsobem, kterým vyhodnocuje jednotlivá kritéria možnosti vnitřního přesídlení. Ostatně takřka ve všech rozhodnutích o udělení doplňkové ochrany se právě s možností aplikace využití institutu vnitřního přesídlení vypořádal (např. rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-377/ZA-ZA08-K01-2014 ze dne 2.3.2015) a shledal ji nemožnou. To, že tento institut v

jiných případech aplikoval, nemůže vyvrátit to, že v případě Polska je institut vnitřního přesídlení aplikován zcela paušálně a nepřijatelně. Co se týče údajů o Lvovské oblasti, sám žalovaný ve svém vyjádření na jiném místě správně připomněl, že při rozhodování o příslušnosti konkrétního státu podle dublinských kritérií není namístě zabývat se meritem žádosti o mezinárodní ochranu, otázka konkrétního místa některého z bývalých pobytů na území Ukrajiny a dalších okolností svědčících pro eventuelní důvodnost či nedůvodnost žádosti o mezinárodní ochranu tedy jistě nemůže být jakýmkoliv způsobem tematizována v tomto přezkumném soudním řízení. Pokud žalovaný poukázal na nepříliš aktuální statistiku udělení mezinárodní ochrany v ČR, žalobce tedy doplnil, že podle měsíčního statistického přehledu Ministerstva vnitra „*Mezinárodní ochrana v České republice, říjen 2016*“, byla jen v říjnu roku 2016 udělena doplňková ochrana hned dvěma občanům Ukrajiny. Nepříliš příznivá situace žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny je rovněž tématem zainteresovaných neziskových organizací a systematické neudělování mezinárodní ochrany ukrajinským žadatelům s odkazem na možnost vnitřního přesídlení je zmiňována i v nejucelenějším přehledu o stavu polského azylového systému, v publikaci *Asylum Information Database, Country Report Poland*, aktualizované k 31.12.2016. Vedle toho, že polské úřady soustavně aplikují mezinárodně kritizovanou praxi konfrontace žadatelů o mezinárodní ochranu s představiteli velvyslanectví konkrétních států (údajně za účelem potvrzení jejich státní příslušnosti), přistupují k žadatelům o mezinárodní ochranu pocházejících z konkrétních zemí jednoznačně selektivně a paušalizujícím způsobem, což má tedy za následek nemožnost zajištění zachování práv žalobce a nepřípustnost jeho předání do Polska. Závěrem byla uvedena specifikace požadovaných nákladů řízení.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. b) *zákona o azylu* je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) *zákona o azylu* se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Dle čl. 12 odst. 2 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Žalobní námitky uvedené v žalobě a replice převážně směřovaly k podmínkám přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku a také k institutu vnitřního přesídlení. Žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval specifickou situací žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny, jímž je i žalobce.

Soud připomíná, že úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií, až došel k čl. 12 Nařízení, přičemž se rozhodl tento článek s ohledem na existenci polského víza žalobce aplikovat. I soud dospěl k závěru, že s ohledem na to, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR držitelem platného polského víza, je v řízení o žádosti dle Nařízení příslušné Polsko, které navíc se svou příslušností souhlasí. Žalobce uvedl, že míra úspěšnosti podaných žádostí v Polsku je velmi nápadně nízká, což však nemůže být důvodem k jakémukoliv zohlednění případného nerespektování Nařízení, které postup pro případ žalobce ve svých člancích jasně a závazně vymezuje.

K systematickým nedostatkům soud uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 4 a 5 se velmi podrobně touto otázkou zabýval i řízením, jakož i postavením žalobce po jeho předání do Polska. Žalovaný mimo jiné poukázal na zákony, které jsou základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. S žadatelem je prováděn osobní pohovor, a to s přihlédnutím na jeho zdravotní stav, pohlaví či s ohledem na to, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupiny zranitelných osob. Žadatel má právo na odvolání proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Žalovaný dále uvedl, že v rámci EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska, rovněž nevydal Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Je nutné poukázat i na tu skutečnost, že žalobce opakovaně jezdil do Polska za účelem výkonu práce. Přijal jméno manželky, které bylo pro Poláky přijatelnější, a o mezinárodní ochranu v Polsku nežádal z důvodu, že měl pracovní vízum, azyl nepotřeboval. V pohovoru žalobce rovněž uvedl, že v ČR chtěl být chvíli s manželkou a poté se chtěl vrátit do Polska. Z toho tedy vyplývá, že žalobce se nijak neobává právního systému v Polsku, neboť jak sám v průběhu pohovoru uvedl, nic mu nebrání v návratu do Polska, ale chce zůstat v ČR s manželkou. Zdejší soud dále poukazuje na to, že Polsko dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv.

Pokud pak jde o rozhodovací praxi polských orgánů a jejich odmítání žádostí a to na základě odkazu na možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26.5.2016, č.j. 2 Azs 113/2016-26, který mj. konstatoval: „(...) samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení. (...) Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak. (...) Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatel pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“

Soud dále upozorňuje, že žalobce pochází ze Lvovské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny a válečný konflikt se týká východní části země. V souladu s konstantní judikaturou NSS nelze současný stav na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (např. rozsudek ze dne 13.3.2009, č.j. 5 Azs 28/2008–68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014–17, ze dne 31.3.2015, č.j. 4 Azs 15/2015–28, ze dne 30.4.2015, č.j. 9 Azs 13/2015–69, ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015–31). Jedná se tedy o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, neznamená, že cizinec z tohoto důvodu splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku může předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. K tomuto soud uvádí, že řešení situace přesídlením v rámci Ukrajiny je podpořeno i novou právní úpravou, kterou přijal ukrajinský parlament k zajištění práv a svobody „přesídlenců“.

Nad rámec výše uvedeného soud poukazuje na to, že žalobce, který vstoupil na území ČR již v březnu 2017, mohl svůj pobyt na území ČR řešit v rámci zákona o pobytu cizinců. Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, musí si z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení.

Na závěr soud uvádí, že žalobce navrhl jako důkaz zprávu o stavu situace v Polsku, soudu zaslal listiny v anglickém jazyce, a k výzvě sdělil, nechť jejich překlad obstará soud. Soudem však bylo zjištěno, že součástí správního spisu je zpráva o stavu situace v Polsku s pozdějším datem v českém jazyce, tedy není účelné obstarávat překlad starší zprávy

navržené žalobcem na náklady soudu, když žalobce ani nijak nespecifikoval, co konkrétně by mělo být v předložených důkazech objasněno, tedy, co konkrétně jimi chce prokázat.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 12.9.2017, která je tvořena třemi úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, replika*) a třemi paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 2.142,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 12.342,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11. října 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně